

10-05-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাংপদা”

মধুবন

**“মৰমৰ সন্তানসকল - এই দুচকুৰে যি দেখিছা সেয়া পাহৰি যোৱা, সকলো শৰীৰধাৰীক পাহৰি অশৰীৰী পিতাক স্মৰণ
কৰাৰ অভ্যাস কৰা”**

***প্ৰশ্ন:-** তোমালোক সন্তানসকলৰ মুখ জ্ঞানেৰে মিঠা হয়, ভক্তিৰে নহয়-কিয়?

***উত্তৰ:-** কিয়নো ভক্তিত ভগৱানক সৰ্বব্যাপী বুলি কৈ দিছে। সৰ্বব্যাপী বুলি কোৱা কাৰণে পিতা আৰু সম্পত্তিৰ কথা শেষ হৈ গৈছে, সেইবাবে তাত মুখ মিঠা হ’ব নোৱাৰে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে মৰমেৰে বাবা বুলি ক’লে উত্তৰাধিকাৰৰ কথা স্মৃতিত আহি যায়, সেই বাবে জ্ঞানেৰে মুখ মিঠা হৈ যায়। দ্বিতীয়তে – ভক্তিত পুতলাৰে খেলি আহিছা, পৰিচয়েই নাছিল, তেন্তে মুখ মিঠা কেনেকৈ হ’ব!

***গীত:-** ওম্ নমঃ শিৱায়ৈ.....

ওম্ শান্তি। শিৱায়ৈ নমঃ অথবা নমস্কাৰ বুলিও কোৱা হয়। নমস্কাৰ সদায় জেষ্ঠ জনক কৰা হয়। মনুষ্যৰ বুদ্ধি-যোগ পতিত পাৱন পিতাৰ লগত নাই। পতিতক পাৱন কৰোতা এজনেই আছে। তেওঁক কোৱা হয় শিৱায়ৈ নমঃ। এইটো কথাও বুদ্ধিলৈ আহে যে শিৱ পিতাটো নিৰাকাৰ। যদি শঙ্কৰক নমঃ কৰা হয় তেন্তে কোৱা হ’ব শংকৰ দেৱতায়ৈ নমঃ। শিৱায়ৈ নমঃ বেলেগ হৈ গ’ল। শংকৰ দেৱতায়ৈ নমঃ সেয়া বেলেগ হৈ গ’ল। ব্ৰহ্মা দেৱতায়ৈ নমঃ বুলি কোৱা হয়। ব্ৰহ্মাতো ইয়াতেই আছে। যেতিয়ালৈকে সূক্ষ্মবতনবাসী হৈ নাযায় তেতিয়ালৈকে তেওঁক দেৱতা বুলি কোৱা নহয়। ইয়াত হ’ল প্ৰজাপিতা। যেতিয়ালৈকে এওঁ প্ৰজাপিতা হৈ থাকিব, মনুষ্যৰ শৰীৰত থাকিব তেতিয়ালৈকে এওঁক দেৱতা বুলি ক’ব নোৱাৰি। সূক্ষ্মবতনবাসী বা যিসকল নতুন দুনিয়াত থাকে, তেওঁলোকক দেৱতা বুলি কোৱা হয়। ইয়াৰ পৰা এইটো সিদ্ধ হয় যে এই সময়ত যিহেতু প্ৰজাপিতা আছে, গতিকে দেৱতা বুলি কোৱা নহ’ব। তোমালোককো এই সময়ত ব্ৰাহ্মণ বুলি কোৱা হয়, কিন্তু তোমালোকে দৈৱী বুদ্ধি অৰ্থাৎ দেৱতা হ’বৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা। দেৱতাসকলৰতো মহিমা হৈছে সৰ্বগুণ সম্পন্ন.....ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰৰ এই মহিমা নহয়। মহিমা মানুহে প্ৰতি আৰু দেৱতাসকলৰ বেলেগ বেলেগ হয়। ৰাষ্ট্ৰপতি, ৰাষ্ট্ৰপতি হয়। তেওঁৰ পাৰ্ট (ভূমিকা) নিজৰ, প্ৰধান মন্ত্ৰীৰ পাৰ্ট নিজৰ। ড্ৰামাত পাৰ্ট বেলেগ বেলেগ হয়, নহয় জানো। গতিকে যেতিয়া শিৱায়ৈ নমঃ বুলি কোৱা হয় তেতিয়া সেয়া শিৱবাবাই হয়। ব্ৰহ্মা দেৱতায়ৈ নমঃ, বিষ্ণু দেৱতায়ৈ নমঃ পৃথক হয়। শিৱবাবাক এনেকৈ কোৱা নহয়। তেওঁক কোৱা হয় পৰমপিতা পৰমাত্মা শিৱ, কিয়নো শিৱ আৰু শালিগ্ৰাম আছে। শালিগ্ৰামক সৰু আকাৰত দেখুওৱা হয়, তেওঁ ডাঙৰ হয়। বাবাই বুজাইছে - কোনো সৰু-ডাঙৰ নহয়। তেওঁক কোৱা হয় পৰম পিতা পৰমাত্মা, গড্ ফাদৰ। এনেকৈ কিয় কোৱা হয়? আত্মা শালিগ্ৰাম হয়, শিৱক বাবা বুলি কোৱা হয়, তেতিয়া হ’লে নিশ্চয় পিতাৰ পৰা সম্পত্তি পোৱা উচিত, কিয়নো তেওঁ হ’ল স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা। নিশ্চয় আদি সনাতন দেৱী দেৱতা ধৰ্মৰ ৰচনা পৰমপিতা পৰমাত্মায়ে কৰিছিল। আন কোনেও কৰিব নোৱাৰে। সেই পিতাক সৰ্বব্যাপী বুলি কোৱাৰ বাবে তেওঁৰ সম্পত্তিৰ নাম চিহ্ন লুপ্ত হৈ যায়। যেনেকৈ কয় যে ভগৱান সৰ্বব্যাপী, হাজিৰা-হজুৰ হয় (সন্মুখত উপস্থিত থকা)। যি শপত খায় সেইয়াও মিছা। কয় ঈশ্বৰ পিতাৰ উপস্থিতিত.....পিতাক নাজানেই।

তোমালোক সন্তানসকলে জানা - ঈশ্বৰ এতিয়া উপস্থিত আছে, সঁচাকৈ তেওঁ পৰম আত্মা। তেওঁৰ মহিমা সকলোতকৈ পৃথক। তেওঁ নিৰাকাৰ, তেওঁৰ নাম শিৱ। তেওঁৰ শাৰিৰীক নাম কেতিয়াও নাথাকে। বাকী সকলোৰে শৰীৰৰ নাম থাকে। প্ৰতিটো জন্মত নাম সলনি হৈ গৈ থাকে। বাকী আত্মা আত্মাই, মানুহৰ নাম সলনি হয়। কোৱা হয় অমুকৰ পিতৃ অথবা

শ্রাদ্ধ খুৱায়। তেতিয়া তেওঁ মনলৈ আহে। কিন্তু তেওঁৰ শৰীৰটো জ্বলি গ'ল। বাকী থাকিল আত্মা, তেতিয়া হ'লে আত্মাকে খুৱায়। আত্মাক নিৰ্লেপ বুলি ক'ব নোৱাৰি। পিতাই বুজায় - যেতিয়া কোনোবাই শৰীৰ ত্যাগ কৰে তেতিয়া শৰীৰতো শেষ হৈ যায়, তেন্তে আকৌ কাক খুৱায়। যদিও আত্মাক খুৱায়, তথাপিহে শৰীৰ প্ৰতিটো মোহ থাকেই। ইয়াত বাবাই কয় কাৰোৰে শৰীৰৰ প্ৰতি মোহ নাৰাখিব। একেবাৰে নষ্টমোহা হোৱা। সকলো শৰীৰ বুদ্ধিৰ পৰা আঁতৰাব লাগে। এই দুচকুৰে যি দেখিছা সেয়া সকলো পাহৰিব লাগিব। বাবাই মাথোন কয় - মোক স্মৰণ কৰা। মোৰতো কোনো শৰীৰ নাই, সেই বাবে মোক স্মৰণ কৰিবলৈ কষ্ট হয়। বিয়াত আঙঠি পিন্ধাই, নহয় জানো! কিন্তু তেওঁতো (বাবা) নিৰাকাৰ, তেওঁৰ কোনো চিত্ৰ নাই। আঙঠি পিন্ধোৱা হয়, যে নিৰাকাৰ পিতাক স্মৰণ কৰা। নতুন কথা হৈ নগ'ল জানো। মনুষ্যৰ মৃত্যু হ'লে বুজিব যে তেওঁ শেষ হৈ গ'ল। তেওঁৰ পিতৃ কাক খুৱাই। নিশ্চয় আত্মা আহে। সংস্কাৰ আত্মাই লৈ যায়। এয়া তিতা, এয়া মিঠা - এনেকৈ কোনে কয়? আত্মাই কয় - মোৰ জীভাত তিতা লাগিছে, মই কাণেৰে নুশুনো, মোৰ মূৰ বিষাইছে। এনেকৈ কোৱা জন কোন? মনুষ্যই পাহৰি গৈছে। পিতাই বুজায় - আত্মায়েই দুখ-সুখ ভোগ কৰে। অভোক্তা হ'ল মাথো পিতা। পিতায়েই আত্মাসকলক জ্ঞান দিয়ে। বাকী আত্মাই পৰমাত্মা বুলি কোৱাটো - সেয়া হৈছে ঘোৰ অজ্ঞানতা। গোটেই দুনিয়াতে কয় যে পৰমাত্মা সৰ্বব্যাপী, তেন্তে তেওঁক স্মৰণ কৰিলে কি পোৱা যাব? ভক্তই তেওঁক স্মৰণ কৰে, কিন্তু তেওঁৰ পৰা কি পোৱা যায়, এয়া কোনেও নাজানে। সৰ্বব্যাপী বুলি ক'লে মিলিত হোৱাৰ কথাই নাথাকে। আসুৰী মতত চলিলে মনুষ্য অধঃপতিত হয়। শ্ৰীমত এজন পিতাৰে হয়। আসুৰী মত দিওঁতা হ'ল ৰাৱণ, যাৰ মতত এজনে আনজনক দুখ দিবলৈ ধৰে। এতিয়া তোমালোক হ'লা ঈশ্বৰীয় সম্প্ৰদায়ৰ, এজনে আনজনক সুখ দিওঁতা। পিতা হ'ল সকলোৰে সুখদাতা।

মনুষ্যই নিজক সৰ্বোদয়া লীডৰ (সকলোৱে ওপৰত দয়া কৰা মুৰব্বী) বুলি কয় কিন্তু সকলোৰে মালিক ৰচয়িতাতো ঈশ্বৰক কোৱা হয়। সৰ্ব মানে গোটেই সৃষ্টি, গোটেই সৃষ্টিক সংগতি দিওঁতা বুলি কোনো মনুষ্যক কোৱা নহয়। গতিকে মুখ্য কথা হ'ল - প্ৰথমে সৰ্বব্যাপীৰ জ্ঞানক দূৰ কৰিব লাগিব। পিতাক সকলোৱে স্মৰণ কৰে। ভক্তই বিচাৰে যে ভগৱানে আহি আমাক কিবা দিব। পিতাইহে নিশ্চয় কিবা দিছে। ৰচয়িতাই ৰচনা কৰিছে যেতিয়া, নিশ্চয় দিবও নহয়নে। বাবাই স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহী দিয়ে। সেই পিতাক পাহৰিব নালাগে। এয়াই পৰিশ্ৰম। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলতো বুদ্ধিমান হোৱা। প্ৰথমে তোমালোক অবুজন আছিল। পিতাক সৰ্বব্যাপী বুলি ক'লে একো পোৱা নাযায়। প্ৰথমতে পিতাই সিদ্ধ কৰি কয়, যে তেওঁ পৰমপিতা। 'পৰম' শিৰোনাম লৌকিক পিতাক দিয়া নহয়। পৰমপিতা হৈছে অতি নিলগত পৰমধামত থাকোতা, তেওঁ হৈছে সৰ্বোচ্চ। তেওঁৰেই মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ হয়। পিতা বীজ নহয় জানো! স্ত্ৰীক তুলি লৈ (Adopt) আকৌ ৰচনা ৰচে। শিৱবাবাই কয় - ময়ো এওঁক তুলি লওঁ। সেয়া হ'ল কোষ বংশাৱলী আৰু এয়া হ'ল মুখ বংশাৱলী। এই ব্ৰহ্মা মোৰ স্ত্ৰী হয়, কিন্তু শৰীৰটো পুৰুষৰ হয়। মই এওঁক তুলি লওঁ। এওঁৰ মুখৰ পৰা তোমালোকক জন্ম দিওঁ। শিৱবাবাৰ সন্তানতো হয়, কিন্তু শিৱবাবাই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা নতুনকৈ জন্ম দিছে। কোৱা হয় - তুমি মাত-পিতা.... তেওঁতো নিৰাকাৰ। মাতা কেনেকৈ হ'ব পাৰে। এয়া বুজিবলৈ বহুত সূক্ষ্ম বুদ্ধি লাগে। পিতাক কোৱা হয় ৰচয়িতা, তেন্তে তেওঁ ৰচনা কেনেকৈ কৰে। জগত অস্বা সৰস্বতী বুলি যাক কোৱা হয়, তেওঁতো ব্ৰহ্মাৰ জীয়ৰী, মুখ বংশাৱলী বুলি গায়ন কৰা হয়। এতিয়া মাতা বুলি তেওঁক কোৱা হ'ব নে এওঁক কোৱা হ'ব? আচলতে বাস্তৱত এওঁ (সাকাৰ ব্ৰহ্মা) মাতা হয়। কিন্তু পুৰুষৰ শৰীৰৰ হোৱা কাৰণে মাতৃৰ পদত এওঁক কেনেকৈ ৰখা হ'ব, সেয়েহে আকৌ জগত অস্বাক নিমিত্ত কৰা হৈছে। পিতাই কয় যে - মই এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি এওঁক তুলি লওঁ। পিছত তোমালোকে কোৱা যে আমি ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা ঈশ্বৰৰ সন্তান হৈছো। ঈশ্বৰ আমাৰ ককা হয়। এই কথাবোৰ শাস্ত্ৰত নাই। এই সকলোবোৰ হ'ল ভক্তি মাৰ্গৰ পুতলা। পুতলাৰে মানুহৰ মুখ মিঠা নহয়। ইয়াততো লোভ থাকে পিতাৰ পৰা সম্পত্তি লোৱাৰ। সৰ্বব্যাপী বুলি ক'লে কাৰোৰে মুখ মিঠা নহয়। গোটেই দুনিয়াতে এই সৰ্বব্যাপীৰ জ্ঞানেই আছে। এই সময়ত যিসকল সন্তান আছে, তেওঁলোকৰহে বুদ্ধিত মোৰ স্মৃতি আছে। গতিকে তেওঁলোকে পিছত লিখি দিলে যে মই সৰ্বব্যাপী হওঁ। সকলো মনুষ্যই মোক স্মৰণ কৰে কিন্তু নাজানে গতিকে অৰ্থৰ কিমান পাৰ্থক্য কৰি

দিলে। ৰচীক সাপ বনাই দিলে। এতিয়া পিতাই কয় - মোকেই স্মৰণ কৰা আৰু কাৰোকে নকৰিবা। ইয়াৰ অৰ্থ এইটো নহয় যে মই সৰ্বব্যাপী হওঁ। তোমালোকে জানা যে আমাৰ আত্মাই বাবাক স্মৰণ কৰে। গতিকে সৰ্বব্যাপী শব্দটোত পাৰ্থক্য আহি পৰিল। এইয়াও ড্ৰামাৰ লিখনি পুনৰ এইয়াই হ'ব। হ'বই লাগিব। এই সময়ত যি অভিনীত হ'ল, দৃশ্য গ্ৰহণ হ'ল তাক ড্ৰামা বুলি কোৱা হ'ব। অনাদি পূৰ্ণ নিদ্ধাৰিত ড্ৰামা হয়, ইয়াত কোনো ধৰণৰ অন্তৰ আহিব নোৱাৰে। এই চিত্ৰ আদি সকলো ড্ৰামা অনুসৰি সন্তানসকলৰ দ্বাৰা অংকন কৰা হৈছে। এওঁ নিজেই কয় - মই একোৱেই জনা নাছিলো। এতিয়া পিতাই দিব্য দৃষ্টি দিছে। দিব্য দৃষ্টিৰ দাতাতো তেওঁৰেই হয়। নতুন-নতুন চিত্ৰ অংকন কৰোৱাই থাকে। এবাৰ বনোৱাৰ পিছত আকৌ পইণ্ট ওলাই থাকে, তেতিয়া আকৌ শুধৰণি কৰিবলগীয়া হয়। ব্ৰহ্মাৰ আগত প্ৰজাপিতা বুলি নিশ্চয় লিখিব লাগে। নহ'লে মানুহে বুজি নাপায়। কয় - ব্ৰহ্মাৰ মুখ বংশাৱলী, গতিকে সন্তান হ'লা। ব্ৰহ্মাৰ সন্তান গতিকে ব্ৰাহ্মণ হৈ গলা, নহয় জানো। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে - বাস্তৱতে আমি ব্ৰহ্মাৰ সন্তান, শিৱৰ নাতি হওঁ। প্ৰথম কথা হ'ল পিতা আৰু উত্তৰাধিকাৰৰ, যাৰ দ্বাৰা মুখও মিঠা হয়। পিতা স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা হয়, গতিকে নিশ্চয় উত্তৰাধিকাৰ পোৱা উচিত। কোনোৱে যদি নলয় তেনেহ'লে বুজিবা আমাৰ দৈৱী ধৰ্মৰ নহয়। তেওঁলোকেই আহি বুজিব যিয়ে দেৱী-দেৱতাৰ পদ প্ৰাপ্ত কৰোতা হ'ব। মুখ্য কথা হ'ল পৱিত্ৰতাৰ। পৱিত্ৰ হোৱাৰ অবিহনে ৰক্ষাবন্ধন হ'ব নোৱাৰে। পিতাৰ আগত প্ৰতিজ্ঞা কৰে - বাবা আমি পৱিত্ৰ নিশ্চয় হ'ম। পৱিত্ৰ নহ'লে আপোনাৰ ওচৰলৈ কেনেকৈ আহিব পাৰিম! নিশ্চয় শ্ৰীমততেই শ্ৰেষ্ঠ হ'ম। সত্যযুগততো নহ'ম, নিশ্চয় কলিযুগতেই হৈছিলো চাগৈ। কলিযুগৰ অন্ত, সত্যযুগৰ আদিৰ সংগম হ'ব অৰ্থাৎ সংগমতেই পিতা আহি সন্তানসকলক স্বৰ্গৰ ৰাজ্য-ভাগ্য দিয়ে। ভাৰতৰ নাম বহুত প্ৰখ্যাত। ভাৰতেই সাঁচা খণ্ড আৰু মিছা খণ্ড হয়। সোণালী যুগত (সত্যযুগ) আন কোনো খণ্ড নাথাকিব। অন্য সকলো খণ্ডই বিনাশ। এয়া হ'ল অবিনাশী খণ্ড, কিয়নো অবিনাশী বাবা পুনৰ আহিছে। ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাৰ কাৰ্য হৈছে সেয়া কল্পৰ পিছতো আকৌ হ'ব। পিতাই কিমান সম্পত্তি দিয়ে! আটাইতকৈ মৰমৰ পিতা হয়। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিও তোমালোক প্ৰবৃত্তি মাৰ্গৰ সকলে পৱিত্ৰ নিশ্চয় হ'ব লাগে। সন্যাসীসকলৰ, নিবৃত্তি মাৰ্গৰ সকলৰ ধৰ্মই বেলেগ। এনেও অন্য বেলেগ-বেলেগ অনেক ধৰ্ম আছে, সেইবোৰ স্বৰ্গলৈ নাহিব। যিসকল আমাৰ ধৰ্মৰ অন্য ধৰ্মলৈ ধৰ্মান্তৰিত হৈ গৈছে তেওঁলোকেই পুনৰ আহিব। এতিয়া তোমালোকে কিমান জ্ঞান প্ৰাপ্ত কৰিছা, তোমালোকৰ তৃতীয় নেত্ৰ মুকলি হৈছে। ত্ৰিকালদৰ্শী তোমালোক হৈ আছা। তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলৰ বাহিৰে অন্য কোনো মনুষ্যই ত্ৰিকালদৰ্শী নহয়। দেৱতাসকলো ত্ৰিকালদৰ্শী নহয়। পিতাই কয় - তোমালোকক তৃতীয় নেত্ৰ দি বুদ্ধিৱান কৰি তোলো।

তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমাৰ এতিয়া তৃতীয় নেত্ৰ মুকলি হৈ আছে। যেনেকৈ পিতাৰ গোটেই সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান আছে, সেইদৰে আমি যিসকল তেওঁৰ সন্তান হৈছো, আমিও বাবাৰ দ্বাৰা জ্ঞান প্ৰাপ্ত কৰিছো। সেয়েহে আমি আমি মাষ্টৰ জ্ঞান সাগৰ হৈ আছো, আন কোনোকে মাষ্টৰ জ্ঞান সাগৰ বুলি কোৱা নহয়। কিন্তু তোমালোককো জ্ঞান সাগৰ বুলি কোৱা নহ'ব, তোমালোক জ্ঞান নদী হোৱা। বাকী এনেকুৱা নহয় যে অৰ্জুনে কাড় মাৰিলে আৰু গংগা ওলাই আহিল, নতুবা গো-মুখৰ পৰা পানী ওলাই আহে। তাত গংগা ক'ৰ পৰা আহিব। ক'ত তোমালোক দুখন হাতধাৰী, ক'ত সেই জগত অস্বাক ৪-৬ খন হাত দি দিয়ে। তোমালোক সন্তানসকলে বহুত কথা বুজাব লাগে। কোনো সন্তানে কয় যে বাবাৰ স্মৃতি নাথাকে, নিজক আত্মা বুলি নাভাৱে, ক্ষণে-ক্ষণে পাহৰি যায়। পিতাক স্মৰণ নকৰিলে উত্তৰাধিকাৰ কেনেকৈ পাব। বাবাই কয় - নিৰন্তৰ মোক স্মৰণ কৰা, তেন্তে সেই যোগবলেৰে তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। স্মৰণ নকৰিলে মম্মা-বাবাৰ অন্তত আসনধাৰী কেনেকৈ হ'বা। তেনে সন্তানক কুপুত্ৰ বুলি কোৱা হ'ব।

সুপুত্ৰ সন্তানেতো পিতাক নিৰন্তৰ স্মৰণ কৰিবলৈ বহুত পুৰুষাৰ্থ কৰি থাকিব অন্তিমলৈকে কৰিয়েই থাকিব লাগিব। পিতাক যিমনেই স্মৰণ কৰিবা সিমনেই তোমালোকৰ উপাৰ্জন হ'ব। নিজৰ চাৰ্ট ৰাখিবা। যিয়ে অৰ্জন কৰে, তেওঁৰেই অৰ্জন। তেওঁকেই উত্তৰাধিকাৰী বুলি কোৱা হয়। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) ঈশ্বৰীয় মতত ইজনে সিজনক সুখ দিব লাগে। কাকো দুখ দিব নালাগে। পিতাৰ সমান সুখদাতা হ'ব লাগে।
- (2) এই শৰীৰৰ পৰা মোহ আতৰাই নষ্টোমোহা হ'ব লাগে। সুপুত্ৰ হৈ নিৰন্তৰ পিতাক স্মৰণ কৰাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে।

***বৰদান:-** নিজৰ সমস্ত পিতাক অৰ্পণ কৰি সংগমযুগী বাদশ্বাহীৰ অনুভৱ কৰোঁতা অবিনাশী ৰাজতিলকৰ অধিকাৰী হোৱা।

আজিকালিৰ বাদশ্বাহী, হয়তো ধন দান কৰি পোৱা যায় নাইবা ভোটৰ দ্বাৰা পোৱা যায়, কিন্তু তোমালোক সন্তানসকলক স্বয়ং পিতাই ৰাজতিলক দি দিলে। নিশ্চিত-বাদশ্বাহ - এইটো কিমান ভাল স্থিতি হয়। যেতিয়া নিজৰ সমস্ত পিতাক অৰ্পণ কৰি দিলা, তেন্তে চিন্তা কাৰ হ'ব? পিতাৰ। কিন্তু এনেকুৱা নহয় যে কৰ'বাত অলপমান নিজৰ অধিকাৰক বা মনৰ মতক লুকুৱাই ৰাখা। যদি শ্ৰীমতত আছা, তেন্তে পিতাৰ দায়িত্ব। এনেকৈ সঁচা হৃদয়ৰে নিজৰ সমস্ত পিতাক অৰ্পণ কৰি দিওঁতা জন ড'বল লাইট, অবিনাশী ৰাজতিলকৰ অধিকাৰী হয়।

***প্ৰোগান:-** প্ৰতিটো বাক্য মহাবাক্য হওঁক, কোনো কথাই ব্যৰ্থ নহওঁক, তেতিয়া কোৱা হ'ব মাষ্টৰ সংগুৰু।

!!ওম শান্তি!!
